

Příloha č.2

Narodil jsem se v ratejně nebožtíka pana Dámasenóra, otce dnešního našeho pána. Mého tátu, který býval u něj pasákem, zamordovali Lýdové při jedné ze svých loupežnických výprav proti Mílétu. Proto jsem musel jako prcek pomáhat mámě. Dali mně na starost stádo koz. S ním jsem prožil celé dětství na stráních za městem. Bez kluků a jejich her. Když mě skotačení s kozí bandou unavilo, lehl jsem si třeba k mraveništi a po celé hodiny pozoroval jeho hemžení. Nebo jsem házel kamením. Někdy nazdařbůh do dálky. Jindy po ptáčích, myších nebo jiné havěti. Jednou jsem zasáhl zajíce do zadního běhu. Prchal, kličkoval, ale marně. Večer voněl z mámina pekáče.

Toť se ví, že jsem od té chvíle nenechal jediného ušáka na pokoji. Jenomže to nebylo tak snadné udělat z něho kamenem chromce. A tak jsem se jednou pokusil o lov bez kamení. Uhonit ho. S prvními macky jsem ovšem štěstí neměl. Zjistil jsem ale, že se jim z kopce peláší hůř než do vrchu. Silný odraz zadními běhy je někdy překotil na hlavu. A taky se kupodivu zadýchají dřív než člověk. A na tom jsem založil svůj způsob lovu.

Když jsem mámě přinesl už třetího zajocha, ptali se mě mužští v panské ratejně, jak že to dělám. „Uhoním ho.“, řekl jsem po pravdě. – „Nevytahuj se, kloučku, bude ti krátkej chitón! Když nám to dokážeš, dostane od nás tudle tvoje máma novej hrnec.“, sázeli se chasníci z pánovy hrnčířské dílny. – „No dobrá,“, povídám na to, „přijďte tedy zítra dopoledne na stráň za ovčínem!“

Nevím, kdo to tenkrát donesl i starému pánovi. Přišel také i s mladičkým panem Theokritem.

Nesměl jsem si udělat ostudu. Nebyl jsem však jen chytrý a obratný. Jídal jsem z mámina hrnce i vtipnou kaši. Věděl jsem o křovisku, kde si po několik dní hověl letitější, obtloustlý, a proto ne moc rychlý macek.

Pro diváky byl ovšem zajíc jako zajíc. Nadešel jsem si ho zase pěkně shora a vyrušil ho kamenem. Naštěstí jsem měl dobré oko a trochu jsem ho pochroumal a představení začalo. Zanedlouho jsem stál s ušákem v ruce před nadšeným starým pánem. Do večera se o tom povídalo po celém Mílétu!!!

Antimachos, ruce pod hlavou, uznale prohodil: „Tak todle bych do tebe, dědo, nikdá neřek!!“

Polymnéstór však prostáčkův obdiv nevzal na vědomí a pokračoval: „Za tři týdny odjížděl pán, tak jako dnes jeho syn, lodí do Olympie. Za podívanou i za obchodem. Olympia je, kamaráde, nejen svaté místo Dioových her, ale i velkánské tržiště na všechno možné. No a mezi cestujícími na panské lodi jsem byl i já, šestnáctiletý mílétský kozopas Polymnéstór.“

Sama Olympia byla pro mne, kluka vyrostlého mezi stádem koz, úplným zjevením božím. Procházel jsem se tam hájem oliv, který vysázal sám Hérakles. Viděl jsem mohylu krále Pelopa a celou řadu oltářů, Dioovým počínajíc. A což teprve prastarý Hérin chrám! Má, holenku, sloupoví z takových dubů, že jsme je dva chlapci nedokázali obejmout. A kam ses podíval, stály sochy. Ty nejstarší ze dřeva, z cypřiše nebo fíkovníku, ale byly tam už i z kamene.

A což vlastní hry! Když jsme skládali přísahu před sochou boha Horkia, šel mi mráz po těle. Potom jsme šli v slavnostním průvodu k Diovu oltáři a teprve když obětiny dohořely, zavedli nás na závodistiště. Začínalo se běžeckou soutěží nás kluků. Rozdělili nás do skupin a jen ti, kteří v nich zvítězili, pokračovali do konečného závodu o věnec.“

Pozn. Žáci pracovali s originálním textem z knihy, uvedený text je jeho přepisem. V originálním provedení není přímá řeč vyznačena.